

Luzana Pospíšilová
namalovala Markéta Vydrová

Čarodějnice Eulálie

Eulálie

čte | ni
pro
prv | ňáč
ky

GRADA

ZUZANA POSPIŠILOVÁ

Čarodějnice Eulalie

namalovala Markéta Vydrová

Mgr. Zuzana Pospíšilová

ČARODĚJNICE EULÁLIE

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4074. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2010

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Husova ulice 1881, Havlíčkův Brod

© Grada Publishing, a.s., 2010
Cover Illustration © Markéta Vydrová

ISBN 978-80-247-3463-7 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-7364-3 (elektronická verze ve formátu PDF)
© Grada Publishing, a.s. 2012

- Jak se začaly dít podivné věci 7
A to není všechno! 11
Válečná porada 16
Cesta k Zevlíně 21
Hledá se kniha kouzel 25
Co je s Agnes? 30
Cesta za Kuňkalínem 35
Kuňkalín téměř na stopě 40
Za ní! 45
Na číhané 49
Neznámá čarodějnice stále rádí 53
Poslední záchrana? 58
Stopař Slídlil všechno vypátral 62
Dokonalý plán 67
Zázračná proměna 71
Eulálie si vysloužila výuční list 76

Jak se začaly dít podivné věci

„Héj, Hej, Héééj!“ ozývalo se z hustého křoví na kraji lesa. Byl to dobrák pan Hejkal, který právě svolával svá tři hejkalátka k obědu. Maminka Hejkalová usmažila smrkové šišky a přelila je kapradinovou omáčkou.

„To je vůně,“ pochvaloval si nejstarší Rubík, sotva vrazil do dveří. Bubík i malá Zubinka přikývli a už se hrnuli do domku ve křoví. Usedli ke stolu a vtom se to stalo! Pan Hejkal dostal příšernou rýmu. Kýchal, div šišky nevyletěly zpátky na strom. Kýchal a nemohl přestat.

„To máš z toho, že chodíš strašit k močálu!“ hubovala ho paní Hejkalová.

„Hepčík,“ kýchnul Hejkal a snažil se zacpat si nos. „K močálu chodím, co svět světem stojí, a nikdy jsem takovou rýmu nechyt! Prach, dudy, hrom a necky, za tím vězí nějaké čáry!“

„Prosím tebe, jaké čáry? Hlavně se nevymlouvej,“ řekla přísně paní Hejkalová a chystala se uvařit silný čaj proti rýmě.

K plotně nedošla! V domečku se totiž udělal průvan, okenice se rozlétly a odněkud z komína se ozvalo hlasité chechtání. Tak hlasité, že si všichni museli dlaněmi zacpat uši.

Po chvíli řinčivý smích utichl a všichni si oddechli. Do ticha se ozvalo jen Hejkalovo hlasité kýchnutí, které děti k smrti vyděsilo.

„Dávej pozor, vždyť tím kejcháním strašíš děti!“ vyčítala máma, ale hlas se jí taky chvěl strachem.

„Promiňte, já nerad,“ řekl sklesle Hejkal, a aby svá slova potvrdil, kýchl ještě třikrát.

Nos už měl od rýmy opuchlý tak, že vypadal jako červená bambule od bačkory.

„Co to jen mohlo být?“ přemýšlela nahlas maminka Hejkalová a konečně postavila konvici na plotnu.

„Nevím,“ přemítal Hejkal. „Zaručeně to nebyl nikdo od nás, to bych poznal!“

Pak až do večera popíjel čaj, dával si na nos studené obklady, potil se a natíral si svou bambuli všelijakými léčivými mastičkami.

A to není všechno!

Ve stejném lese se o chlup později začaly dít ještě podivnější věci...

Vodník Stavidlo seděl na břehu své tůňky a přitom si četl knížku O statečném pulci. Náhle se ozvalo zahřmění a voda z tůňky začala po tenkých pramíncích stoupat nahoru, směrem k nebi, až vyschla docela.

Vodník Stavidlo na to hleděl s otevřenou pusou. Vodníci bez vody dlouho nevydrží. Začnou se zmenšovat, až zmizí docela.

„Brrr,“ otřepal se při té představě Stavidlo. Jednu botu měl děravou, a tak mu z ní voda utekla, ale ve druhé jí stále ještě zůstalo dost na to, aby se vydal hledat novou tůňku.

Prošel les křížem krážem, ale nikde nebyla ani louže.

Voda ve vodníkově botě pomalu vysychala a on chřádnul a zmenšoval se.

Když došel až k Hejkalovic domečku, omdlel únavou.

Naštěstí se paní Hejkalová zrovna koukla oknem ven.

„Hejkale, honem!“ křikla na svého muže a oba vyběhli ven, aby vodníkovi pomohli.

Donesli ho domů a namočili ho do vědra s vodou, které stálo v kuchyni.

Stavidlo hned ožil a začal se zvětšovat, až vědro prasklo a voda se rozlila po kuchyni.

„Nemůžete dávat pozor?“ hubovala paní Hejkalová a začala podlahu do sucha vytírat.

Vodník byl v rozpacích. „Promiňte, já nerad! Vono to jaksi samo vod sebe, vážně!“

„Jo, samo, to známe!“ hudrovala Hejkalka, ale už se nemračila.

Pan Hejkal se začal smát, aby vodníka vyvedl z rozpaků. Znal svou ženu a věděl, že všechno řekne hned na prudko, ale přitom to myslí v žertu.

Hejkal vyzval vodníka, aby se posadil ke stolu. Hejkalka mu nachystala lavór s vodou, aby si do něj mohl namočit alespoň nohy, a na stůl postavila čaj proti rýmě.

„Vypijte to, ať vás to postaví na nohy!
Budete z toho sucha beztak celej nastydlej!“

Vodník se uklonil a poděkoval. Paní Hejkalová se usmála a šla se podívat, co vyvádějí jejich děti.

Válečná porada

Stavidlo s Hejkalem zůstali u stolu sami.
„Tak povídejte, co se vlastně přihodilo?“
zeptal se Hejkal a hlasitě kýchl, až se hrnečky v polici rozezněly jako zvonkohra.
Než stačil vodník Stavidlo cokoliv říct,
Hejkal se k němu nahnul přes stůl a pozvedl hrnek s čajem proti rýmě. „A aby slova od pusy lépe odpadávala, napijem se

na tykání, co říkáš?“ Stavidlo byl rád.
Popadl svůj hrnek a s Hejkalem si přitukli.

Hned potom začal vodník vyprávět,
jak se setmělo a všechna voda z tůňky
naskákala zpátky do mraků, až byla tůň

dočista prázdná. Přitom si pod stolem drbal jednu nohu o druhou a čvachtal si alespoň chodidla. Při vzpomínce na svou milovanou tůňku se mu udělalo smutno. „Kam se teď vrátím?“ Hejkal si hlasitě kýchnul, až se Stavidlo ukrutánsky polekal.

„Mně se zase stalo tohle,“ řekl Hejkal a ukázal na svůj nos. „Udělal se vítr jako při bouřce a já dostal tuhle příšernou rýmu. Nejhorší ale byl ten děsivý smích!“

„Ano, máte pravdu! Teda máš pravdu,“ opravil se Stavidlo. „Já taky slyšel takový divný smích, že se to ani vypovědět nedá!“

„Tak to je zajímavé,“ pronesl zamyšleně Hejkal a vstal od stolu. Přecházel po kuchyni sem a tam, tam a sem, a o něčem přemýšlel.

„Připadalo mi to jako takový zlomyslný smích,“ naznačil Stavidlo.

„Máš pravdu!“ plácl ho Hejkal po rameni.
„Hned jsem říkal, že v tom jsou nějaké čáry!“

„Ale kdo by to mohl být?“ nechápal vodník.

„V lese bydlí čarodějnice Zevlína,“ navrhnul Hejkal.

„To je sice pravda, ale ta přece dělá samé dobré skutky!“ namítal Stavidlo.

„Ale kdo jiný umí kouzlit a čarovat?“ nedal se odbýt Hejkal.

„A ty myslíš, že bychom jako měli...“

„Nemyslím, já to vím. Prostě tam zajdeme!“ prohlásil rozhodně Hejkal.

A než se kdo nadál, vydali se na cestu.
Hejkal se čtyřmi kapesníky a vodník
s kyblíkem vody.